

19 Οκτωβρίου 2021

Ποιός να συγκριθεί ... μαζί μου;

[Ορθοδοξία](#) / [Πνευματική ζωή](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Γεώργιος Δορμπαράκης](#)

Πόσες φορές κάνουμε κάτι, θεωρούμενο πνευματικό: προσευχή, εκκλησιασμό, νηστεία, κάποιες ελεημοσύνες, και νομίζουμε ότι γίναμε «άγιος Αντώνιος»! Γιατί συγκρίνουμε τον εαυτό μας με... εμάς τους ίδιους! Εμείς είμαστε το μέτρο! Σαν εκείνον που τρέχει και νομίζει πως τρέχει γρήγορα. Κι έρχεται ένας αθλητής δρομέας δίπλα του, οπότε καταλαβαίνει ότι το τρέξιμό του ισοδυναμεί με... στάση! Μας το λέει άμεσα και η Γραφή: «Ουαί ο ενώπιον αυτού επιστήμων» - αλλοίμονο σ' αυτόν που θεωρεί μόνος του τον εαυτό του γνώστη και επιστήμονα. Λοιπόν, η πλάνη μας είναι προφανής. Ζούμε σε μία ψευδαίσθηση, την

ψευδαίσθηση του «μεγαλείου» και της «αγιοσύνης» μας! Διότι εννοείται ότι μαζί με τους άλλους, σε σχέση με τους συνανθρώπους μας μπορούμε να συγκρίνουμε τον εαυτό μας και να συνειδητοποιήσουμε τα μέτρα μας - ο άλλος είναι ο καθρέπτης μας.

Και ο άλλος ασφαλώς δεν μπορεί να είναι για έναν χριστιανό ο εκτός της Εκκλησίας άνθρωπος, ο κοσμικός άνθρωπος χωρίς το φρόνημα του Χριστού. Γιατί αυτός έχει διαγράψει τον Θεό από τη ζωή του. Λοιπόν, ο άλλος που θα πρέπει να τον χρησιμοποιούμε ως μέτρο μας είναι ο άνθρωπος του Θεού, δηλαδή ο άγιος άνθρωπος, κι ακόμη περισσότερο, ο πρώτος μεταξύ όλων των αγίων, η ίδια η Παναγία μας. Σ' Εκείνην, την Πρώτη, και στα αδέρφια μας τους αγίους πρέπει να στρέφουμε το βλέμμα μας και στη ζωή αυτών πρέπει να καθρεπτιζόμαστε - εκείνοι αποτελούν τον χαρισματικό εαυτό μας, το όριο μας. Γιατί αυτοί ακολούθησαν με τη μεγαλύτερη δυνατή πιστότητα τα χνάρια του Χριστού. Γι'

αυτό και είναι τόσο απαραίτητη η μελέτη της ζωής τους, τα συναξάρια τους, οι ύμνοι της Εκκλησίας που τους τραγουδούν και τους δοξολογούν.

Κάνοντας αυτό θα συνειδητοποιούμε δύο βασικά πράγματα: Πρώτον, ότι θα αρχίσουμε να κινούμαστε κι εμείς σ' ένα χαρισματικό επίπεδο, γιατί θα διαπιστώνουμε και για εμάς αυτό που διαπιστώνουμε σε όλους τους αγίους: τη συνεργασία τους με τον Χριστό – Τον θέλησαν στη ζωή τους, ανταποκρινόμενοι στην αγάπη Του, γιατί «Χωρίς Αυτόν δεν θα έκαναν τίποτε απολύτως». Δεύτερον, και σημαντικότερο: ότι θα νιώθουμε αδιάκοπα πόσο μικροί και λίγοι είμαστε – ότι «δεν έχουμε πατήσει καν το πόδι μας στον δρόμο της πραγματικής χριστιανικής ζωής»! Μπροστά στην Παναγία, τους αγίους, το μόνο που θα μας έρχεται να κάνουμε είναι να κτυπάμε το στήθος μας, λέγοντας και επαναλαμβάνοντας: «Ο Θεός ιλάσθητί μοι τω αμαρτωλώ». Δεν οδηγούμαστε έτσι στη βάση όλων των αρετών, εκεί που δρα ο Θεός: την αγία ταπείνωση; Ο άγιος Ιωάννης της Κλίμακος το λέει «ωμά»:

«Ας μη παύσουμε ποτέ να συζητούμε για τους προ ημών Πατέρες και φωστήρες, συγκρίνοντας τους εαυτούς μας μαζί τους. Τότε θα διαπιστώσουμε ότι δεν πατήσαμε καν το πόδι μας στον δρόμο της πραγματικής μοναχικής (γράφει: χριστιανικής) ζωής» (Κλίμαξ, λόγ. κβ' 21).

pgdorbas.blogspot.com

<https://bit.ly/3jyioQn>